

Arhitectură-n mișcare

Ana Blandiana

Cine și ce ar putea să oprească vreodată
Această arhitectură-n mișcare
Mereu renăscând și murind,
Această mănăstire ce vine spre mine
Se-apropie, se umflă, și crește, și iată,
Cu bolți și cupole de spumă
Ca niște scufe-coroane atârând,
Se-aruncă în aer, se-mprăstie lent, se prăvale,
Se destramă-ntr-un nor de meduze, și alge, și crabi
Și se scurge-n pământ?

Cine-ar putea să încremenească odată
Mișcarea aceasta prea vie pentru a nu mai muri
Și pentru a nu mai renaște prea muritoare,
Cine-ar putea să strige valurilor "Stați!"
Și apelor să nu mai fie mare,
Și-acestei mănăstiri mereu surpată
În sine însăși ca într-un ecou
Să îi clocească stâlpii-osificați
În aerul făcut în juru-i ou?